

Római kori jelenségek: Az 1. sz. kutatóárok kivételével, már a török hódoltság kori, illetve a középkori rétegekben is találtunk szórvány római kori kerámiát, üveg-szilánkokat, csonteszközöket (hajtút), bronztöredékeket. Kisebb, kövezett aljú, D-i záródású apszis részlete került elő az 5. sz. kutatóárok ÉK-i sarkában. Ennek – főként Kr. u. 3. századi leletanyagot tartalmazó – pusztulási horizontja alatt É-D-i, (opus insertum) falcsonk jelent meg az árok Ny-i felében, in situ faragott küszöbkövel és Ny-i oldalán vastag átégett, paticsos omladékréteggel. Hasonló, É-D-i alapozás és (kiszerezhető) ÉNy-i falsarok maradványait figyelhettük meg a 3. sz. kutatóárokban; K-Ny-i irányú, erősen megsüllyedt falcsonk jelent meg a 2. sz. szonda D Ny-i sarkában. Utóbbi rétegtani helyzetét, fizikai állapotát az alatta lévő 2. századi, laza faszenes betöltésű, több mint 2 m mély hulladékgödör határozta meg. A falcsonk K-i szakaszát az alapárok aljáig kisedték. Később az alapárok D-i szélé alatt La Tène D (1–2?) hulladékgödört tártunk fel. További Kr. u. 1–2. századi hulladékgödröket és cölöplyukakat tártunk fel a 3. és 4. sz. kutatóárokban is. Ugyanitt a szubhumuszban szórványosan őskori cserepeket találtunk.

PAPP ADRIENN – HABLE TIBOR

50. Budapest, II. Liphay utca Ró, Kö

A Budapesti Történeti Múzeum régészeti szakfelügyeletet végzett a Budai Főgyűjtőcsatorna munkálatainál.

1. akna (2. sz. indítóakna): 2008. szeptember 25. és október 10. között dolgoztunk a 6×5 m alapterületű aknában. Régészeti réteget, objektumot nem találtunk, a feltöltési rétegekből csak szórványként került elő nagyon kevés középkori kerámiatöredék.

2. akna (2. sz. fogadóakna): Szeptember 2–29. között dolgoztunk, az akna alapterülete (a legutolsó tervek szerint) 6×5 m. Régészeti réteget a munkagödör D Ny-i sarkában találtunk. A barna agyagos, morzsalékos, kőzúzalékkal, sóderrel és faszéndarabkákkal kevert rétegből középkori és római kori kerámiatöredékek kerültek elő. A réteg jelentkezési szintje 100,56 m Bf. A réteg K-i és É-i irányba lejtett, a csatornák beásási árckainak szélét már nem érte el.

3. akna (1. sz. indítóakna): Szeptember 6–21. között a 6×5 m-es aknában régészeti réteget, objektumot nem találtunk. Csak az agyagos feltöltési rétegekből került elő szórványként nagyon kevés középkori kerámiatöredék.

KOVÁCS ESZTER

51. Budapest, III. Békásmegyer, É-i városkapu B, V

2008. szeptember 30. és október 15. között a BTM Aquincumi Múzeuma humuszoláshoz kapcsolódó régészeti szakfelügyeletet végzett a területen, a Kulturális Örökségvédelmi Szakszolgálattal közösen. A megnyitott

1000 m²-en összesen 44 objektumot regisztráltunk, ezek egy része cölöplyuk volt, betöltésükből bronzkori kerámiatöredékek, illetve patics és faszén került elő. Néhány nagyobb beásás mellett (őskori kerámiatöredékek) 3 nagyméretű, kerek, egyenes falú objektum is mutatkozott, többrétegű betöltésükből állatcsont, kagyló és kerámiaanyag származott (kora bronzkor). Három hamvasztásos sírt is dokumentálhattunk, kalcinált csontmaradványokkal, kerámia- és paticsdarabokkal, illetve az egyikben bronz hajkarikák, vastárgyak, ép és töredékes kerámiaedények kerültek elő (vaskor). A feltárt objektumok egyelőre nem mutatnak rendszert, topográfiai helyzetük nem ismert. Az objektumok nagy része azonnal az újkori feltöltés alatt, a humuszban jelentkezett.

T. LÁNG ORSOLYA

52. Budapest, III. Dobogókő utca 5.

R

2008. április 8–23. között családi ház építését megelőzően végeztünk kutatásokat mintegy 300 m²-nyi területen a Péter-hegy DK-i oldalában (Hrsz.: 22805/5). A kutatások során egy többrétegű őskori lelőhelyet találtunk. A kevésbé bolygatott felső humuszréteg alatt egy őskori cserepeket és patics-törmelékot tartalmazó sötétbarna, talán eróziós réteg feküdt, mely alatt húzódo sárgásbarna agyagos, nagy mennyiségű paticsot és kevesebb kerámiát, kagylót tartalmazó rétegben egy intenzív rézkori járósínt sikerült dokumentálni 133,7 m Af magasságban. Itt 6, többszörösen (kettő esetben ötszörösen) megújított tapasztott sütőfelületet, több edényroncsot és paticsomladékot tudtunk dokumentálni. Az alatta húzódo sötétbarna zsíros réteg mélyítésekor több gödörobjektum szürkésbarna foltja jelentkezett, melyek igen gazdag java rézkori (Ludanice-kultúra) leletanyagot tartalmaztak, több esetben szakrális interpretációt is megengedő leletösszefüggésekben. Az utolsó mélyítéskor elért sárgás kőzettörmelékű altalajban kirajzolódo újabb beásások sekélyebb-mélyebb méhkas alakú gödrökhöz tartoztak, melyek azonban kevés rézkori leletanyagot tartalmaztak.

SZILAS GÁBOR

53. Budapest, III. Hajógyári-sziget

R, B, Ró, Á, Kö

2008. május 19. és december 5. között szondázó és megelőző feltárásokat végeztünk az óbudai Hajógyári-szigeten. Az idei feltárások a 2006–2007 telén folytatott geofizikai felmérések, és a 2007 folyamán elvégzett próbafeltárás szerves folytatását képezték, továbbra is az óbudai Nagy-sziget D-i részén (Hrsz.: 23798/3, 23796/7), vagyis a beruházás tervezett központi területén dolgoztunk, ahol mintegy 101 059 m²-t terveztek résfallal körülvenni.

A feltételezett római híd kutatása (próbafeltárás)

A „Transaquincum” néven ismert erőd előterében, a Fürdő-szigeten Zsigmondy Gusztáv által felmért négy római hídpillér alapozásai nyomán joggal vártuk, hogy római híd maradványait, vagy ahhoz csatlakozó létesítményeket találunk a tervezett beruházási terület D-i részén. Az érintett területre már 2007-ben hosszabb, É-D irányú szondaárkokat nyitottunk, ezek azonban nem fedték teljes hosszában a híd várható előkerülésének zónáját. Ezt az árokrendszert idén további négy szondaárokkel egészítettük ki, kötöttük össze, és így a már később megkezdett megelőző feltárásokkal együtt összesen 260 m hosszúságban nyertünk összefüggő keresztmetszeti képet a Hajógyári-sziget vonatkozó zónájának régészeti rétegeiről É-D irányban. A feltárást egy ötödik, a Hajógyári-öböl partján (a Nagy-sziget Ny-i partján) nyitott kutatási felülettel is kiegészítettük, itt azonban a jelentős feltöltés és sóderréteg technikailag csak pontszerű kutatást tett lehetővé.

Összesen 908 m² feltárása után a munka negatív eredménnyel zárult: a korábbi feltárások alapján megismert római hídnak régészeti nyomát nem találtuk. A kevés feltárt régészeti objektum az 5. sz., középkori lelőhelyhez köthető (egy gödörház, egy árok és egy tárlóverem), római leletek csak másodlagos, középkori leletösszefüggésből kerültek elő. A munka során szórványosan rézkori kerámiát is találtunk, de ezek objektumhoz nem kötődtek. A Hajógyári-öböl mentén nyitott szondáink azt mutatták, hogy itt a part menti, mintegy 20 m széles sáv az újkorban került feltöltésre, korábban csak időszakosan lehetett szárazon, mivel a humuszképződésnek alig találtuk nyomát, emberi területhasználatra pedig semmi nem utalt.

Az ismert lelőhelyek megelőző feltárása

A korábbi ásatások során 5 lelőhelyet különíthettünk el a Nagy-sziget D-i részén. Ezek közül idén három lelőhelyet érintettek a munkálatok. Az 5. sz., 11–13. századi lelőhely K-i felén (1. munkaterület, 6155 m²) végeztünk felületi feltárást. Teljes egészében feltártuk a 4. sz., bronzkori lelőhelyet (2. munkaterület, 928 m²). Kisebb munkákat végeztünk a 2. sz., 13–15. századi lelőhelyen is (4. munkaterület), itt a tervezett résfal nyomvonalának megelőző feltárása történt meg 105 m hosszúságban. *(Az illusztrációt lásd a következő oldalon!)*

Őskor

Szórványosan kimutatható volt az 5. sz. lelőhely területének őskori (rézkori, bronzkori) használata is, a 2007. évi után újabb, kiterjedt gödörobjektumot tárhattunk fel idén is. Rétegből sem csupán elszórt cserepeket, hanem két, csaknem teljesen összeállítható, helyben összeroppant középső rézkori (tűzdelt barázdás) edényt is felszínre hozhattunk.

Teljes felületen elvégeztük a 4. sz., bronzkori lelőhely feltárását. A 2007. évi 'D' szondaárok metszete alapján már tisztában voltunk a rétegvizonyokkal.

A lelőhely további részén is a tavaly tapasztalt gyér intenzitást láthattuk; a feltárt, több mint 20 gödörnek csak elenyésző része tartalmazott értékelhető régészeti leleteket, egyik objektum sem utalt tartós megtelepülésre, intenzív területhasználatra.

A kultúrréteg alsó harmadától, 99,81–101,34 mBf szinten halovány foltként jelentkező, szürkésbarna betöltésű objektumok kerültek elő. A gödrök, cölöpgödrök, karó- és cölöplyukak többsége kerek, teknős falú és aljú. Összefüggésük a leletanyag szegénysége miatt tisztázatlan. A terület ÉNy-i részén, íves alakban kirajzolódó cölöplyuk és gödör csoportja felépítményre utalhat, míg az ÉK-i részen, az É-i metszettel alá futó, hosszúkás, íves lezárású, ÉK-DNy irányú objektumot metszete alapján árokreszletnek vélhetjük.

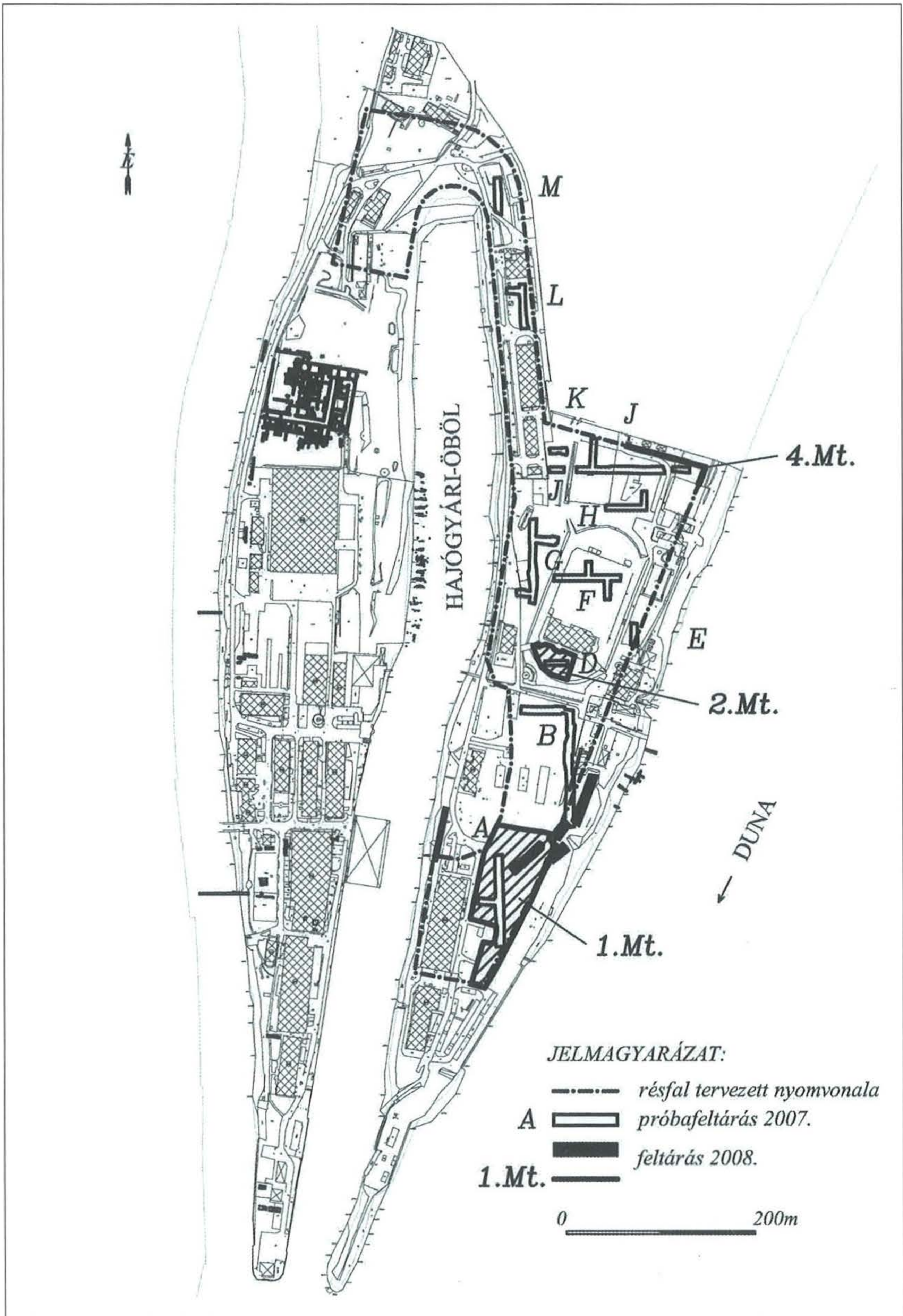
Mivel a Hajógyári-sziget ezen része a Duna ártere, az objektumfoltok elmosódtak, a leletanyag pedig többségében szórványként jelentkezett. Határozott települési szerkezetet így nem tudtunk megfigyelni. Az objektumokhoz köthető kisszámú, pontosabban meg nem határozható bronzkori, díszítetlen cserépanyag mégis megtelepedésre utal, hacsak rövid ideig tartott is.

Római kor

Római kori objektumok az idei feltárások során egyáltalán nem kerültek elő. A próbafeltárás, és az 5. sz. lelőhely feltárása során mégis tehettünk jelentősebb, a római korra vonatkozó megfigyeléseket. A vizsgált térségben bolygatatlan rétegvizonyok mellett nem mutatkoztak római jelenségek, ez a római kori területhasználat kiterjesztését jellegét mutatja. Ugyanakkor az Árpád-kori telep feltárása során lehetőség nyílt arra, hogy a történeti humuszt több rétegben bontsuk el, és rétegenként átvizsgáljuk fémkereső műszerrel. A százútnál több így gyűjtött fémtárgy területi megoszlása egyértelműen összhangban volt a középkori település szerkezetével. Az összesen talált 29 érem közül 25 római volt, és csupán 4 középkori. A római érmek közül is túlnyomó többségben a Constantinus-dinasztia kisbronzai szerepeltek (17 db), biztosan ennél későbbre keltezhető darab pedig nem fordult elő.

Nem kevésbé jelentős római leletanyag származott a középkori házakból. Elsősorban a kemencékbe beépített, vagy további hasznosításra deponált kövek közt volt több római faragvány, így két oltárkőtöredék, aediculafal, párkány, szarkofág, oszlop, és faragott kváderek töredékei. A római kövek egy részénél megfigyelhető volt a másodlagos, építészeti hasznosítás, az oltár kiálló részeinek lefaragása, illetve habarcsnyomok, az Árpád-kori kemencék tehát már legalább harmadik hasznosítási helyei lehettek a daraboknak.

A próbafeltárás kapcsán ismét tapasztalhattuk az érintett területen már tavaly is leírt jelentős római leletkoncentrációt. Az idei munkák is a korábbi tapasztalatokat erősítették meg, a római leletek egy újkori, nagy valószínűséggel a helytartói-palota bolygatásával, ásatásaival összefüggő rétegből kerültek elő, ebből a

rétegből az erózió folytán állandóan omlik törmelék a partra is. Néhány lelettárgy, így a középkori házak másodlagosan, harmadlagosan hasznosított kövei biztosan nem hozhatók kapcsolatba a helytartói palotával.

Középkor

A 2008. évi feltárás legjelentősebb eredményét az 5. sz. lelőhely összefüggő felületi feltárása jelentette. Összesen 16 földbe mélyített házat, műhelyt, és 3 felszínen álló, cölöpszerkezetes épületet tártunk fel. Az épületek között és mellett kiterjedt árokrendszer bontakozott ki, két külső (sütő?) kemence, kisebb alkalmi tüzelőhelyek, és számos gödör egészítette ki a település maradványait. A település kronológiai keretei is bővültek, míg 2007-ben a telep központi részét érintő szondaárkunkban elsősorban 11–12. századi leletek kerültek elő, idén 13. századi anyagot is találtunk. A település kezdeteit a kerámia mellett idén két darab I. István dénár is keltezte.

A telep korábbi periódusának objektumai egyetlen, a többi háznak mintegy prototípusát adó, de azoknál jóval nagyobb ház köré, illetve közvetlen É-i szomszédságában csoportosultak. Ez a gödörház 420×410 cm alapterületű, NyÉNy–KDK tájolású, az oldalak közepén, és a ház sarkainál is találtunk cölöplyukakat. A bejárat nyomait a ház DK-i sarkánál, délről találtuk. A ház kemencéjét eredetileg kövekből rakták, az ÉK-i sarokban helyezkedett el, de később szisztematikusan felszámolták a nagyobb köveket kiválogatva. A ház közepének közelében, a DNy-i negyedben kis, téglalaphoz közelítő alakú, É–D-i irányú beásást találtunk, melyet utólag a ház döngölt agyagpadlójától eltérő agyaggal tapasztottak le. A beásás funkcióját a benne talált kisszámú, közömbös jellegű lelet sem magyarázta. Az épület hosszabb ideig állhatott fenn, többször javították, foltozták a padlót, talán a cölöplyukak egy része is szerkezeti átalakításra vezethető vissza. A házként való használat után, a már félig feltöltődött mélyedés szemétgödörként funkcionált, a markánsan elkülönülő szemétgödör betöltéséből is még kora Árpád-kori kerámia került elő.

A település központi részén további 8 hasonló szerkezetű, de kisebb gödörházat találtunk. Ezek jellemző módon cca. 310×280 cm alapterületűek, NyÉNy–KDK tájolásúak, állandó elem a köves kemence az ÉK-i sarokban, a ház oldalainak közepén található cölöplyukak, és a kis téglalap, vagy ovális alakú, letapasztott beásás a DNy-i negyedben. Az esetek egy részében lehetett csak megfigyelni a ház bejáratát, ekkor mindig a DK-i sarokban, D felé nyílt. A köves kemencék építésével kapcsolatban is lehetett néhány alapvető megfigyelést tenni. A ház gödrének kiásása, a tetőzetet tartó oszlopok felállítása után került sor a kemence sekély, téglalap alakú mélyedésének kialakítására. Ezen belül további mélyedést vájtak a leendő tűztérnek. Ekkor a kemence sarkainál 4 (a legnagyobb ház esetében 6) kisebb karólyukat is kimélyítettek, melyek rendeltetése nem teljesen világos, mivel ezeket a viszonylag épen maradt kemencék kövei is fedték, illetve egy kemence esetében

a lyukakba becsúszott köveket is találtunk. A kemencék felépítményét alkotó kövek tehát csak ezután kerültek a helyükre.

Nem egyértelműen eldönthető, hogy még ehhez a települési periódushoz kötődik-e az a két, hasonló méretű objektum, melyek alak és tájolás szerint illeszkednek csak a sorozatba. Ezek a település É-i, illetve D-i, periférikusabb részén helyezkedtek el, a többi háznál jóval sekélyebbek, sem kemence, sem döngölt padló nem volt megfogható, egyik esetben még a cölöplyukak sem mutatkoztak. A rendkívüli leletszegénységüket is figyelembe véve ezek vagy félkész, vagy csak ideiglenes épületek lehettek.

Két műhelyként azonosítható objektum periódushoz kötése szintén problematikus. Az egyik egy lényegében a többi gödörházhoz egészen hasonló létesítmény, mely azonban nem köves kemencével, hanem a Ny-i oldalából induló, földbe vájt, legyező alakú kemencével rendelkezett. A kemence előterében külön hamuzógödört is kialakítottak, a bejárat pedig ezúttal K felé nyílt a DK-i saroknál. Az objektumból kora Árpád-kori leletek kerültek elő, de a legnagyobb korai házhoz annyira közel feküdt, hogy egyidejű működésük igen kétséges. A másik sütőház, vagy műhely a telep É-i részén helyezkedett el, ennek eredeti kialakításában É felé nyílt hasonló jellegű kemencéje, majd később egy további kemence is készült a Ny-i oldalon. Itt hosszabb idejű használattal számolhatunk, mivel a korábbi kemence platniját egyszer megújították, majd a későbbi kemencét vették használatba.

Két külső kemencét is feltártunk, melyek méretben, alakban különböztek, de szerkezetben az É-i sütőház későbbi kemencéjével rokoníthatók. A platnit kavicsozással, vagy kövekkel és kavicsal alapozták. Maga a platni gyengén kiégett, néha alig volt megfogható. A platnit további nagyobb mennyiségű kő fedte kevés paticcsal keverten.

A település későbbi fázisában jelentős váltás történt az épülettípusok tekintetében. A gödörházak – összesen hármat érintett idén a feltárás – jóval nagyobbak, elérik a 610×330 cm-t is. A NyÉNy–KDK tájolás megmaradt, de változott a cölöpök kiosztása, egyetlen középtengely vált hangsúlyossá. A kemence helye kevésbé volt kötött, két esetben az ÉNy-i, egy esetben az ÉK-i sarkot foglalta el. A tűzhely ténylegesen a házgödör sarkának kitapasztásával, a ház többi részétől való leválasztásával jött létre, szája, ház felőli oldala kövekből rakott, és a korábbi kemencékkel szemben kavicsos alapozású, erős, tapasztott platnija volt. A periódus építményei a korábbi települési központtól K-re és Ny-ra helyezkedtek el.

Nagy valószínűséggel ehhez a települési periódushoz kapcsolható a három feltárt, egykor felszínen álló, téglalap alakú, cölöpszerkezetes épület. Közülük kettő közvetlenül a későbbi gödörházak mellett helyezkedett el, egy esetben az épület fedte egy korábbi gödörház területét. Az építmények tájolása ÉÉK–DDNy, szerkezetük, méretük némileg eltérő (836×464, 913×430,

1750×420 cm). Két esetben biztosan megállapíthatjuk, hogy belül több helyiségre osztották az épületet. A bejárat helye mindhárom esetben a Ny-i oldalon sejthető. Az egyik ilyen épület D-i végénél, a történeti humuszban vett felszínen nagy mennyiségű paticsot, és számos apró vastárgyat, vassalakat dokumentálhattunk, így elképzelhető, hogy itt vasmegmunkálás, kovácsolás folyhatott. Egyéb tekintetben is az épületek gazdasági funkciója tűnik valószínűnek.

A már tavaly is észlelt területhatároló árkok rendszere, rendeltetése is tovább körvonalazódott. Az árkok nem egy időben keletkeztek, de nagyjából egymást kiegészítő hálózatot alkotnak. A szuperpozíciós esetek megmutatták, hogy az árkokat a korai házaknál később alakították ki, leginkább arra gondolhatunk, hogy a rendszer nagyobb része a későbbi települési periódushoz tartozik. Egy több mint 1000, és egy kb. 100 m²-es, árokkal körülvett területet teljes egészében feltártunk, melyeken belül nem találtunk lakóobjektumot, így biztosak lehetünk abban, hogy nem csak a házhelyeket, vagy a lakott területet határolták ilyen módon. Ugyanakkor egy másik, majd 2000 m²-es, körülhatárolt terület magában foglalja a három későbbi házat (és a korábbiak közül négyet), két felszínen álló cölöpszerkezetes épületet, egy sütőházat és egy külső kemencét. Az egyes háztartások, gazdasági egységek elkülönítése tehát továbbra is problematikus. Egy másik, árokkal övezett egység a feltárás D-i részén mintegy 27 m távolságra kezdődik a település központi részétől. Bár itt még nem volt lehetőségünk a teljes feltárára, egy cölöpszerkezetes épületet, és egy külső kemencét már biztosan magába foglal ez a településrész.

A 2. sz. (13–15. századi) lelőhely azon részén végeztünk kisebb megelőző feltárást, ahol a tervezett résfal kialakítása előtt, a kis relatív mélység ezt lehetővé tette, a résfal névleges szélességében (80 cm). Összesen 9 új régészeti objektumot azonosíthattunk és tárhattunk fel részlegesen, melyek közül 2 közelítőleg É–D irányítású árok, 6 gödörobjektum, és 1 kisebb, téglalap alakú tűzhely. Az idén talált kevés lelet egyértelműen mutatta a 2007-ben feltárt objektumokhoz fűződő kapcsolatot. A tűzhely jelentősége annyiból kiemelkedő, hogy a tavalyi feltárás során hiányoztak a lelőhelyről az egyértelműen telephez köthető objektumok, csupán a leletanyag jelezte a lelőhely jellegét.

HAVAS ZOLTÁN

54. Budapest, III. Hunor utca 21.

Ró

2008. április–május folyamán építkezést megelőző feltárást folytattunk a telek (Hrsz.: 18726/10) D-i felébe tervezett 111 m²-es mélygarázs területén. A telek az aquincumi katonaváros ÉNy-i régiójának sűrűn beépített területén helyezkedik el, a késő római cella trichora környezetében. Az 1920–30-as években, a telek környékén folytatott építkezések és csatornázások során, továbbá

Nagy Lajos kutatásai révén római épületek, terrazzopadlók, falfestmények és késő római temetkezések kerültek felszínre.¹¹

A feltárás kezdetén, a jelenlegi járdaszinttől számított 50 cm-es mélységben már római épületmaradványok, épületomladékok, terrazzopadlók és a falakon falfestmények kerültek elő. A telek településtörténetének tisztázására két kutatóárkot nyitottunk, amelyek közül a D-i 10 m hosszú volt, teljes rétegsort adó feltárást statikai okok miatt fel kellett függeszteni.

Az árokban jelentkező legkorábbi emlékeket az ÉNy–DK irányú árok képezték, amellyel egy időben agyagtégla-építmények megléte valószínűsíthető. Az árok feltöltését és ezzel párhuzamosan az agyagtégla-építmények elplanírozását követően kisméretű kemencéket létesítettek a területen. A rövid életű ipartelep elplanírozták, majd kőalapozású, agyagtégla felmenő falú lakóházakat építettek, melyek tájolásán már észrevehető az egységes kitűzési koncepció. A kora római épületek díszítésére a feltöltésből előkerült vakolat-töredékek utaltak. A vakolatok gyenge megtartása miatt a festett rész szinte teljesen lekopott a töredékekről. Az épületek pusztulását követő tereprendezés révén erősen megemelkedett a terepszint.

A Kr. u. 3. sz. elején újabb épületeket emeltek, egy helyen a korábbi 2. századi fal alapozására is ráépítettek, szinte minimális tájolási különbséggel. A 3–4. sz. folyamán az épületeket többször átépítették, csatornát létesítettek és szüntettek meg. A téglabélyegek alapján a legkésőbbi építkezés a Valentinianus-korra tehető. A telek bejáratánál, a felszínhez közel, a modern utca alá nyúló terrazzopadlós helyiség DK-i részlete került elő, padlóra omlott színes falfestmény-töredékekkel és a falakon, eredeti helyén lábazati falfestmény-maradvánnyal.

A kutatási terület kiterjedése és a feltárt falak eltérő periódushoz való tartozása miatt épületalaprajz összeállítására, utak által határolt insulák azonosítására nem nyílt lehetőség. A telket teljes egészében nem tártuk fel, de késő római temetkezés a kutatás során nem került elő.

A katonaváros ÉNy-i régiójában található telek és a tőle D-re eső vidék, a jelenlegi kutatások alapján, a kora római időszaktól egészen a késő római korig folyamatosan lakott, beépített területnek számított. Az itt feltárt 3–4. századi épületek jellegükben illeszkednek a területtől É-ra, a Vörösvári út mentén feltárt terrazzopadlós, falfestménnyel díszített lakóházak sorába.

KIRCHHOF ANITA

55. Budapest, III. Hunor u. 24–26.

Ró, Kk, Kú

Az aquincumi katonaváros ÉNy-i régiójában található 3400 m²-es telken 2007. október 24. és 2008. november

¹¹ NAGY L.: Az óbudai ókeresztény cella trichora a Raktár utcában. Budapest, 1931.